

Beslutningsforslag nr. **B 238**

Folketinget 2009-10

Fremsat den 23. april 2010 af Marlene Harpsøe (DF), Pia Adelsteen (DF), René Christensen (DF), Kim Christiansen (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Peter Skaarup (DF)

Forslag til folketingsbeslutning om tvangsbehandling af pædofile

Folketinget pålægger regeringen inden udgangen af indeværende kalenderår at fremsætte lovforslag, der får den virkning, at personer, der dømmes for seksuelle overgreb mod børn, skal underkastes tvungen behandling, herunder mulighed for behandling med kønsdriftsdæmpende medicin. Lov-

forslaget skal endvidere indeholde bestemmelser, der sikrer, at dømte pædofile fremover underkastes tvangsopsyn og fortsat tvangsbehandling efter løsladelse, såfremt risikovurderingen viser, at der er fare for tilbagefald.

Bemærkninger til forslaget

Formålet med indeværende forslag er at sikre, at pædofilidømte gennemgår behandling under tvang, herunder behandling med kønsdriftsdæmpende medicin. På grund af det høje tilbagefald til sædelighedskriminalitet blandt pædofile skal det endvidere sikres, at pædofile holdes under tvangsopsyn og fortsat tvangsbehandling efter løsladelse, såfremt det vurderes, at der er risiko for tilbagefald.

Der findes flere forskellige behandlingsordninger for pædofile. F.eks. er der en behandlingsordning for seksualforbrydere, som ellers ville have fået en ubetinget fængselsstraf på mellem 4 måneder og 1½ år. Ordningen indebærer, at seksualforbryderen idømmes en betinget straf, hvori der indgår et vilkår om psykiatrisk-sexologisk behandling i 2 år og ophold på en af Kriminalforsorgens pensioner i op til 6 måneder, jf. svar på S 5682, folketingsåret 2005-06. Der findes endvidere en visitationsordning for personer, der idømmes en fængselsstraf på typisk mellem 30 dage og 4 år, dog 5 år for voldtægt. Ordningen indebærer, at personer, der idømmes en straf på over 3 måneder, afsoner på visitationsafdelingen på Anstalten ved Herstedvester. Såfremt den dømte er motiveret for og findes egnet til at modtage behandling, kan den dømte efter overførsel til det fængsel, hvor afsoningen skal foregå, få udgangstilladelse med henblik på at modtage behandling. Seksualforbrydere, der idømmes straffe på mere end 4 år, afsoner som hovedregel i Anstalten ved Herstedvester, hvor de tilbydes en række behandlingsformer. De mest hårdkogte seksualforbrydere får tilbudt kønsdriftsdæmpende behandling, såfremt alle andre behandlingsformer viser sig utilstrækkelige. Hvis den dømte afviser medicinsk behandling, medfører dette, at han mister en række frihedsgoder, jf. svar på S 5682, folketingsåret 2005-06.

Fra 1935 og frem til 1970 blev en række af de farligste sædelighedskriminelle fysisk kastreret. I 1970 blev der sat en stopper for denne praksis. I perioden fra 1970 og frem til 1989 var behandlingen af de farligste sædelighedskriminelle baseret på psykoterapeutisk behandling. Siden 1989 har det været muligt at behandle de farligste sædelighedskriminelle med kønsdriftsdæmpende medicin. Denne behandling kaldes ofte medicinsk kastration.

Behandlingen foregår på Anstalten ved Herstedvester. Selve behandlingen eller kastrationen foregår med ved hjælp af depotbehandling med præparaterne Androcur og Enanton (nu Procren) kombineret med psykoterapi, jf. »Behandling af sædelighedskriminelle i Anstalten ved Herstedvester«, februar 2006.

Kriminalforsorgen udgav i 2006 en rapport baseret på et studie af de farligste sædelighedsforbrydere på Anstalten ved Herstedvester. Undersøgelsen viser, at de farligste sædelighedskriminelle med stor succes kan kastreres medicinsk. Undersøgelsen er baseret på et studie af 36 indsatte, som har undergået behandling med kønsdriftsdæmpende medicin eller medicinsk kastration i perioden fra den 1. januar 1989 til den 1. februar 2000. Informationer vedrørende tilbagefald til kriminalitet strækker sig frem til den 30. august 2004. På dette tidspunkt var 15 af de dømte stadig i behandling. Der var udelukkende tale om hårdkogte kriminelle, hvoraf flere havde begået adskillige voldtægter og andre alvorlige forbrydelser. Ingen af de 36, der indgik i undersøgelsen, var ved studiets ophør blevet idømt nye straffe for sædelighedsforbrydelser, mens de modtog behandling med kønsdriftsdæmpende medicin. (To var dog blevet dømt for narkorelaterede lovovertrædelser, og en var dømt for vold). (Kilde: »Behandling af sædelighedskriminelle i Anstalten ved Herstedvester«, februar 2006). I rapporten konkluderes følgende vedrørende tilbagefald (side 41-42):

»Recidivundersøgelsen har vist, at i behandlingsgruppen er der intet kriminelt sædelighedsrecidiv under behandling med kønsdriftsdæmpende medicinsk behandling. Dette er uafhængigt af, om personerne afsoner i Anstalten ved Herstedvester eller er afgået fra Anstalten. Den kriminalitet, som er registreret under afsoningen og efter afgang fra Herstedvester, kan beskrives som mindre alvorlig »småkriminalitet«. Der er ikke registreret domme, som omfatter alvorlig voldskriminalitet. En antagelse om, at den kønsdriftsdæmpende medicinske behandling gør personerne voldelige som følge af behandlingen, er således ikke bekræftet i undersøgelsen. Blandt de 18 personer, som har afsluttet den kønsdriftsdæmpende medicinske behandling, og er

afgået fra Anstalten ved Herstedvester, er der 2 personer, som er recidiveret til sædelighedskriminalitet samt eventuel anden form for alvorlig kriminalitet. Endvidere har den kønsdriftsdæmpende medicinske behandling en længerevarende effekt for nogle personer, således at personerne ikke recidiverer til sædelighedskriminalitet efter behandlingens ophør, eller også udsættes et kriminelt sædelighedsrecidiv væsentligt tidsmæssigt.[...]

Konkluderende for recidivundersøgelsen kan man konstatere, at den kønsdriftsdæmpende medicinske behandling må vurderes at være en uhyre effektiv recidivforebyggende behandlingsform i forhold til farlige, recidivtruede sædelighedskriminelle.«

Det er en forholdsvis begrænset andel af seksualforbryderne, der har modtaget behandling med kønsdriftsdæmpende medicin. Det skyldes, at der er opstillet meget strenge kriterier for, hvornår denne behandling kan gives. Kriterierne for, at denne behandling tilbydes, er, at seksualforbryderne

- har begået gentagen eller meget alvorligt personfarlig sædelighedskriminalitet,
- skønnes at være i fare for tilbagefald til ligeartet kriminalitet og
- vurderes at være personer, hvor en psykoterapeutisk og anden form for behandling, f.eks. mod narkotika- eller alkoholmisbrug, ikke kan nedsætte risikoen for tilbagefald til ny sædelighedskriminalitet. (Kilde: Spørgsmål nr. 4 af 30. april 2007 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende B 111).

Behandling med kønsdriftsdæmpende medicin kræver den pædofiles samtykke, og at behandling kun tilbydes, såfremt »alle andre muligheder er udtømt eller vurderes at være utilstrækkelige til at imødegå risiko for tilbagefald til ny sædelighedskriminalitet«.

Ofte mener pædofile ikke, at de har gjort noget forkert. Mange pædofile mener faktisk, at de børn, de forgriber sig på, rent faktisk kan lide det. Det fremgår af artiklen »Pædofile: Børn elsker kærlig sex med voksne mænd« i Nyhedsavisen den 24. april 2008. Nyhedsavisen har gennemgået Pædofiligruppens hjemmeside. På hjemmesiden kan man finde links til andre hjemmesider for pædofile, og der formidles kontakt til andre pædofile. Sidens

indhold er yderst alvorligt, idet det bl.a. hævdes, at børn kan lide at dyrke sex med voksne, og der vejledes ligefrem i at dyrke sex med børn. Det fremgår endvidere, at der i Pædofiligruppens formålsparagraf står: »Pædofiligruppen er praktisk talt den eneste organisation i Danmark, der beskæftiger sig med børns rettigheder, herunder seksuelle rettigheder.«, jf. Nyhedsavisen, »Pædofile: Børn elsker kærlig sex med voksne mænd«, den 24. april 2008.

Organisationerne Børns Vilkår og Red Barnet kender til problematikken. Det har fået en af Danmarks førende eksperter i behandling af ofre for pædofili Kuno Sørensen fra Red Barnet til at foreslå tvangsbehandling for de værste pædofile, jf. Nyhedsavisen, »De værste pædofile skal tvinges til behandling«, den 22. april 2008. Det er ofte de mest belastede pædofile, der nægter at modtage behandling. Da behandling er frivillig, kan disse løslades, når de har udstået fængselsstraffen, for derefter at begå nye sexovergreb mod børn. Det har fået Kuno Sørensen til at foreslå tvangsbehandling og tvangsopsyn efter endt afsoning: »Vi bliver nødt til at sikre, at de ikke begår overgreb mod børn igen, derfor er tvang nødvendigt«. Det kan være svært at iværksætte en behandling, da det kræver en form for samarbejde med den, der skal modtage behandling. Her foreslår Kuno Sørensen, at man allerede forsøger at motivere de pædofile til at modtage behandling, når de påbegynder afsoningen. I det tilfælde, hvor behandling alligevel ikke virker, foreslår Kuno Sørensen en risikovurdering og tvangsopsyn: »De pædofile skal risikovurderes. Hvis de er for farlige, når de løslades, skal de under tvangsopsyn«, jf. Nyhedsavisen, »De værste pædofile skal tvinges til behandling«, den 22. april 2008.

Børns Vilkårs ønsker også, at der skabes bedre mulighed for behandling af pædofile, idet de nuværende redskaber er utilstrækkelige, især hvad angår de pædofile, der har begået gentagen eller meget alvorlig personfarlig sædelighedskriminalitet. Ifølge Børns Vilkår begår omkring 25 pct. af dem, der er dømt for seksuelle overgreb mod børn, nye overgreb efter afsoning. Formanden for Børns Vilkår, Peter Albæk, har gentagne gange efterlyst nye initiativer på området, og udtaler: »Det er frustrerende, at vi i dag har en gruppe af pædofile, hvor de eksisterende behandlingsmuligheder ikke slår til. Det er en utilstrækkelig beskyttelse af vores børn og unge.

I Børns Vilkår ønsker vi en mere målrettet behandlingsindsats over for den gruppe af pædofile, hvor behandlingen ikke lykkedes«, jf. www.boernsvilkar.dk. Når de nuværende metoder har vist sig ikke at være tilstrækkelige, mener han, at det kan være nødvendigt at benytte tvangsbehandling: »Det afgørende for os i Børns Vilkår er, at forskere og behandlere på området får de redskaber, som kan hjælpe dem i behandlingen af de allersværeste pædofile. Uanset om det er øget brug af forvaring, overvågning eller tvangsbehandling, så må det altid være op til de professionelle at tilrettelægge den bedst mulige behandling. Men det er vigtigt, at vi ikke stiller barrierer i vejen for de ønskede behandlingsmuligheder. Så beskytter vi ikke børnene«. Ofte løslades farlige pædofile, selvom der er stor risiko for tilbagefald til sædelighedskriminalitet. I sådanne tilfælde tages der desværre mere hensyn til de pædofiles retssikkerhed end beskyttelse af børnene. Peter Albæk udtaler således: »Seksuel kriminalitet mod børn er noget af det mest bestialske, der findes. Der er tungtvejende dokumentation for, at mange af disse børn tager skade på livstid – også selv om forbryderen ikke har brugt direkte vold i forbindelse med det seksuelle overgreb. Men retssystemet har faktisk ikke mulighed for at holde på folk, selv om der er overvejende risiko for, at de går ud og forgriber sig igen. Det er helt skævt, for vi ved, at der er meget stor risiko for tilbagefald i forhold til disse forbrydelser. Vi er nødt til at arbejde på nogle modeller, som i højere grad kan beskytte børnene. Det kan være tvangsmæssig behandling i en meget lang prøvetid efter løsladelsen eller lignende«, jf. www.bornsvilkar.dk: »Børns Vilkår ønsker mere målrettet behandling af pædofile«, den 28. februar 2007.

Afsluttende bemærkninger

Når pædofile forgriber sig på børn, er der stor risiko for, at barnet påføres permanente skader. Sek-

suelle overgreb mod børn er derfor en af de værste forbrydelser, man kan begå. De skader, der påføres barnet, er udelukkende krænkerens ansvar. Derfor bør samfundet også tage alle de skridt, der er nødvendige for at beskytte børn mod seksuelle overgreb. I folketingssamlingen 2006-07 fremsatte forslagsstillerne forslag om beskyttelse af børn og unge mod seksuelle overgreb. Beslutningsforslaget, nr. B 111, indebar højere straffe til personer, der begik sexovergreb mod børn, tvangsbehandling, herunder mulighed for medicinsk kastration af personer, der dømtes for seksovergreb mod børn, afskaffelse af forældelsesfristen i pædofilisager, stop for strafnedsættende rabatordninger ved gentagelseskriminalitet, forbud mod, at pædofilidømte bosætter sig inden for en bestemt afstand af børneinstitutioner, skoler, idrætsfaciliteter m.v., og sikring af, pædofilidømte ikke kan ansættes i stillinger, hvor der arbejdes med børn, samt forbud mod sexchat (også kaldt »grooming«) med mindreårige og forsøg på at lave sexaftaler med disse over internettet. På daværende tidspunkt var der ikke flertal for at stramme op over for pædofile. Der er dog sket en del siden. Medierne rapporterer regelmæssigt om seksuelle overgreb mod børn. En del krænkerer er personer uden kriminel fortid, hvilket gør det sværere at opdage dem i tide. Indeværende forslag retter sig mod personer, der er blevet dømt for seksuelle overgreb mod mindreårige. Erfaringerne viser, at der er et meget stort tilbagefald for pædofile, hvis de ikke modtager relevant behandling. Erfaringerne viser også, at behandling virker.

Forslagsstillerne finder derfor, at bedre behandlingsmuligheder og overvågning af dømte pædofile er et afgørende skridt i beskyttelsen af mindreårige mod seksuelle overgreb og håber, at Folketingets øvrige partier kan slutte op om forslaget.

*Skriftlig fremsættelse***Marlene Harpsøe (DF):**

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om tvangsbehandling af pædofile.

(Beslutningsforslag nr. B 238).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.